

Feldaraboltnam a barátomat.

A karantén ideális állapot.

Végy egy virágcserepet, töltsd meg földdel és dugjál bele egy magot. Aztán meglátod.

Én ezzel a lendülettel indultam neki a karanténnak.

A mag, történetesen egy dinnyemag volt, génjeiben elraktározva az a rengeteg tudás, amelyet az évezredek alatt kint a mezőn összegyűjtött.

De itt nem a mezőn volt, hanem a teraszomon, amely alig-alig alkalmas növénysszolgáltatásra. Északi fekvésű, huzatos, a mikroklíma bizony sokszor megkeseríti a növények életét!

Igy tehát az én dinnyemagom hosszas várakozás után bújt ki a földből. Értés, fiatalos lendület nem volt benne, a korábbi várakozást még megtoldotta. De amikor aztán végre teljes egészében kitört a nyár, beindult, minden elvesztegetett lehetőséget igyekezett bepótolni.

A mezőn megszerzett tudás azonban a teraszomon csak megszorításokkal volt használható, amely megszorításokat enyhe erőszak alkalmazása után elfogadott.

A mezőn az a jó, ha minél gyorsabban, egyenesen felfelé az ég felé tör, hogy minél előbb több napot kapjon, a teraszomon viszont az erős szélhökések elől el kell hajolnia, mert ha nem teszi, akkor letöri a szél. A mezőn abba kapaszkodik, amit véletlenszerűen el tud kapni, nálam viszont a számára kifejlesztett drótra kellett kapaszkodnia.

Ebből volt vitánk, és mint később kiderült, alkalmanként neki volt igaza!

Minden nap megbeszéltük a történeteket, és a következő lépés lehetőségeit mérlegeltük. Folyamatosan irányítani kellett, hogy a szélirányból állandóan kitérjen.

Az oldalhajlítást levágtam. De bocsánatot kértem tőle! Megmagyaráztam neki, hogy egy cserép föld nem elegendő nagyobb vállalkozásra. Megértette és megbocsájtott.

vastag hajtást és szép, nagy, kövér leveleket najtott, kopasz teraszom hangulatát jelentősen javította.

Igaza volt, amikor az egy szál drótot nem akarta elfogadni kapaszkodónak, mert amikor kitört a szélvihar, akkor a hatalmas leveleket, nagyon tudta csavargatni a szél.

Legjobb két, párnuzamos drót kell!

Virágjait a poszméhek rendszeresen látogatták. Megtudták, hogy a házak között, a környéken van néhány virág és felkeresték őket!

Jó barátok voltunk, sokat voltunk együtt, csak ritkán hagytam magára.

A szemben lévő ház ablakaiból kibámuló emberek meg voltak győződve arról, hogy én szerelmes vagyok abba a valamiféle növénybe.

Dekoratív volt, de azért az aggasztott engem, hogy a hosszú hajtás és a nagy levelek kifejlesztése túl sok időt igényel. Rövid a nyár, különösen az én északi fekvésű teraszomon. Ha ősszel korán beköszöntenek a hűvös idők, akkor már nem lesz elegendő idő a gyömolcs kifejlesztésére és beérlelésére! Ez még úgy is aggodalommal töltött el, hogy tudtam, egy cserép földtől nem lehet elvárni óriási dinnyét.

Sajnos aggodalmam megalapozottnak bizonyult. Amikor az éjszakák hűvösebbre fordultak, akkor a dinnyém feladta a küzdelmet. A dinnyekezdemény végleg kezdemény maradt! Pedig szeretett volna engem egy szép dinnyével megajándékozni, de nem sikerült.

Pusztulása után felaprítottam és visszaraktam annak a cserépnek a földjébe, ahonnan kinőtt.

Porból lettél, porrá leszel!

Budapest, 2020. október

"Süt a Nap"